

delse oplæse en Erklæring fra Tillidsmanden for Arbejderne ved Nordisk Kables Valseværk. Erklæringen har været offentliggjort i „Social-Demokraten“, men jeg mener det rigtigt, at den ogsaa høres fra denne Talerstol og indføres i Rigsdagstidende, der er et mere tilgængeligt Sted end et enkelt Nummer af et Dagblad. Erklæringen lyder saaledes: „Folketingsmand Fraenkel har i Folketinget, hvor hans Mandat fritager ham for at staa til Ansvar for sine Udtalelser, stemplet som bundløgnagtig den Skildring, der i „Social-Demokraten“ er givet af Forsøgene paa at faa Arbejderne til at underskrive paa Sympati-Adressen til Direktør H. P. Prior. Vi skal i den Anledning bekræfte, at „Social-Demokraten“'s Artikel er i fuldkommen Overensstemmelse med Sandheden og de Oplysninger, som er tilstillet Bladet. Det grove Ord, som Dr. Fraenkel har anvendt, falder helt og holdent tilbage paa ham selv. Naar Arbejderne bestemt vægrede sig ved at underskrive Adressen, skyldes det for det første, at vi intet som helst personligt Kendskab har haft til Hr. Prior, vi har kun i Praksis følt ham som en ingenlunde særlig human Arbejdsgiver, under hvis Ledelse der altid er faret frem paa den haardst mulige Maade mod Forseelser fra Arbejdernes Side. Vi havde altsaa ingen Grund til at udtrykke hverken Beundring eller Sympati for hans Person. Dernæst er der for os ingen som helst Grund til at tro, at Højesterets Dom over H. P. Prior ikke skulde hvile paa et fuldkommen rigtigt Grundlag, og ingen Grund for os til at deltage i Bestræbelser for at hindre Rettens Gang.

C. A. Lorentzen, Tillidsmand for Arbejdsmændene paa Valseværket“.

Det beror paa det ærede Medlem Hr. Fraenkel, hvad han videre vil foretage sig i denne Sag. Maaske vil ogsaa den højtærede Anden Næstformand (Parkov), der fungerede som Formand forleden under Replikskiftet, overveje sin Stilling.

Det ærede Medlem Hr. Pürschel sagde, at han ikke vilde spilde et Sekund paa en Udtalelse i „Social-Demokraten“ om, at de Herrer Schovelin og Green i 1920 havde givet det konservative Folkepartis Folketingsgruppe saadanne Meddelelser om Dollarslaanet, om hele Laanesituationen, at Gruppen maatte blive betænkelig. Han

vilde ikke ofre et Sekund derpaa. Ikke des mindre ofrede han, saa vidt jeg kan se af Rigsdagstidende, mindst 100 Sekunder, omtrent den samme Plads, som en kort Bemærkning tager, og den tager jo gerne et Par Minutter. Naar det ærede Medlem Hr. Pürschels Svar til mig paa dette Punkt maaske tager lidt mindre Plads i Rigsdagstidende, er Grunden vistnok den, at det ærede Medlem, siden han er blevet Partiordfører, har vænnet sig til en saa pompøs Udtryksmaade, til en saadan Dvælen ved og Kælen for hvert Ord — uden at det altid svarer til Ordenes Gehalt —, at det tager noget længere Tid for ham end for os andre at udtrykke sin Mening. Men han dvælede altsaa mange Sekunder, flere Minutter ved, hvad jeg havde sagt, men hvad han ikke gjorde, det var at dementere, hvad der havde staaet i „Social-Demokraten“. Sagen selv lod han ligge, dens Rigtighed anerkendte han altsaa. Og jeg mener, den Oplysning har da ikke ringe Betydning, at det konservative Folkeparti i 1920 var advaret med Hensyn til de forestaaende Dollarslaan. Jeg nævnte endvidere overfor det ærede Medlem, at han i 1921 sammen med et Par Meningsfæller undlod at stemme, men uden at tage Ordet for at henlede Kollegers Opmærksomhed paa Faren derved. Nu forklarer han det saaledes, at han vilde blot slaa fast, at der for ham og nogle enkelte Meningsfæller i hans Parti ikke var Tid til at overveje Sagen saa meget, han vilde have mere Tid; med den Undskyldning kunde jo samtlige Rigsdagsmænd altid lade være at stemme ved et Statslaan, for det kommer jo næsten altid fra Regeringens Side saaledes, at der er overmaade lidt Tid til nærmere Overvejelser; man maa i det væsentlige der handle paa Regeringens Ansvar. Jeg saa i disse forskellige Kendsgøringer, som nu senere er draget frem, et Vidnesbyrd om, at det konservative Folkeparti, hvis Medlemmer har lettere Adgang til at erfare Stemninger og Tilstande og Forhold i Højfinanssen, det feberagtige Forretningsliv, end vi andre, hvis det havde gjort sin Pligt, burde have advaret os andre. Det er en saa meget større Fejl, naar det ikke har gjort det. Den Tale, som en Meningsfælle af det ærede Medlem, Hr. Lemvig-Müller, holdt i 1921, viste jo ogsaa, at Mistanken var